

Sag og seer hen til, at Thinget nu tidligere er gaaet ind paa Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, og at det i 1854 har givet Slip paa sin Ret til at forhandle om Fællesforsatningen, og nu 3die Gang sagt Ja til Grundlovsforandringen, uagtet vi kjendte Fællesforsatningen. Og, naar jeg nu dernæst seer hen til de forskellige Forlangender, der gjøres fra de forskellige Medlemmer her i Thinget, og seer hen til, at Nogle forlange en Udtalelse af Hans Majestæt, Andre ønske en Adresse, og atter Andre en Udtalelse fra Ministeren, ikke fra Ministeriet i sin Heelhed, men blot et Ord fra Premierministeren, ja, saa maa jeg tilstaae, at saa bliver Paastanden for mig noget svævende, og det bliver mig jo længere og mere klart, at en saadan Indrømmelse i Sammenligning med den Oplosningstilstand, som jeg mulig ved mit Nei kunde bringe hele Nationen i, bliver forsvindende. Jeg troer ikke, at man saa stærkt skal bede Ministeriet om Indrømmelser, som dog ikke have stort at betyde; thi ere Ministrene Mænd af Ære, hvilket jeg nu troer, da behøves en saadan Skinindrømmelse ikke, og ere de ikke det, saa hjælper det sandelig ikke. Jeg troer, at man maa søge sin Styrke i, at Ministrene ere Mænd af Folket og maa søge deres Styrke i Folket; thi uden dette tabe de snart al Tillid og al Styrke; naar jeg taler saaledes, da tænker jeg mig ikke 1848, men jeg tænker mig 1855. Folket er sig Friheden bevidst, Absolutismen er en Umulighed, som varig, og de Ministre, der vilde prøve paa at indføre den, vilde efter min Formenting netop give Friheden den bedste Støtte. Det troer jeg, at vi have faaet Exempel paa i forrige Aar. Jeg hører ogsaa til dem, som ønske Indrømmelser fra Ministeriet; og jeg beklager meget, at Ministeriet ikke kan gaae ind derpaa, men jeg tør ikke spille saa høit et Spil, som at udsætte denne Sags Afgjørelse til en uvis Fremtid og til ukjendte Personligheder, for at vinde et saadant Skinløste. Jeg har ogsaa fulgt Forhandlingerne i 1854, skjøndt jeg ikke dengang havde den Ære at sidde paa Rigsdagen, og jeg har med Bedrøvelse læst, hvor nær Rigsdagen da var ved at gaae ind paa Forordningen af 26de Juli, saafremt dette

Ministerium blot havde givet Lidt efter. Det er dog alletider et temmelig stærkt Beviis paa, at Rigsdagen ønskede at faae Sagen ordnet. Fællesforsatningen har jo sine meget store Mangler, og den lader meget tilbage at ønske; men naar jeg nu agter at sige Ja i denne Sag, da er det ikke, fordi Fællesforsatningen tilfredsstiller mig, men fordi jeg af Hensyn til de fortiden værende Omstændigheder troer, der er større Fare ved at sige Nei, end ved at sige Ja, og saa vælger jeg det, der efter min Overbeviisning er det mindst Farlige. Og naar jeg nu stemmer saaledes, da gjør jeg det ikke af Bisformaal, som idag er sagt af en æret Rigsdagsmand, jeg gjør det heller ikke af Letind eller af Hensyn til noget Parti, men jeg gjør det efter moden Overveelse og efter den Anskuelse, jeg har kunnet faae ud af de mangeaarige Forhandlinger angaaende denne Sag. Dette er nu de Grunde, som have ledet mig til den Anskuelse, at jeg mener at burde sige Ja til nærværende Fællesforsatning, og dernæst stoler jeg paa, at det nærværende Ministerium bestaaer af Mænd, der ville staae ved deres Ord og i Dvereenstemmelse med deres Udtalelser bruge denne Forsatning til Grundlag for noget Bedre. Videre skal jeg ikke udtale mig om denne Sag; men der er et andet Punkt, hvorom jeg ønskede at gjøre en kort Bemærkning.

Den høitærede Premierminister tillod sig forleden Dag her i Salen at udtale med Hensyn til Censur, at en Mand her i denne Forsamling havde leveret ham en Beregning over Indtægterne af en Bondegaard, og da det netop var mig, som havde tilladt mig at overrække Premierministeren den, saa maa det vel ogsaa være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger i den Henseende. Jeg troer, det maa være indlysende, at, naar der er Spørgsmaal om en saa høi Censur som den, hvorom der nu er Tale, maa det være enhver Rigsdagsmand magtpaaliggende med nogen Sikkerhed at kunne vejlede saavel sig selv som sine Bølgere med Hensyn til, hvorledes de skulle gjøre deres Beregning, for ikke at være udsatte for at faae den kasseret; thi jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, naar man